

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bakos Ödön ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek - a dr. Czibolya László ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I.r., és II.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) II.r. alperes ellen használati díj megfizetése iránt indult perében a Megyei Bíróság P. 20.033/2006/22. sorszámú ítélete ellen, az alperes által 23. sorszám alatt, míg a felperes által 25., és 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Az elsőfokú bíróságnak a perköltségre vonatkozó rendelkezését mellőzi.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy az I., és a II.r. alperesnek egymás közt egyenlő arányban összesen együttes elsőfokú és fellebbezési eljárási költség fejében 2.093.750 (azaz Kettőmillió-kilencvenháromezer-hetesszázötven) Ft-ot 15 nap alatt fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében az I.r. alperest 2002. január 1-től kezdődően havi 104.167 Ft elmaradt haszon megfizetésére kötelezte, illetőleg kötelezte 2002. január 1-től 2007. március 31. közötti időszak vonatkozásában keletkezett tartozásaként 6.562.500 Ft megfizetésére akként, hogy évenként meghatározta az egy évre eső elmaradt haszon összegét, valamint ezen összegek után járó késedelmi kamatot. Rendelkezett arról, hogy amennyiben a követelés az I.r. alperestől behajthatatlan, úgy az I.r. alperest terhelő marasztalási összeget a II.r. alperes köteles megfizetni, a behajthatatlanság megállapítását követő 15 napon belül. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a bíróság a felperest az alperesek javára, mint egyetemleges jogosultaknak 250.000 Ft perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I.r. alperes 1997. május 17-én kapott a Bányakapitányságtól a Gy.elnevezésű területen andezit ásványi nyersanyag fúrásos kutatására jogosító kutatási engedélyt. Ugyancsak az I.r. alperes rendelkezett a perbeli területen a Bányakapitányság által 2000. november 24-én meghozott határozata alapján bányászati jogosultsággal. A kutatási engedéllyel érintett területen a felperes különböző ingatlanokat vásárolt, így a keresetlevélben megjelölt és a perben vitás három ingatlan is adásvétel útján a felperes tulajdonába került. 1999. december 30-án a felperes megállapodott a családi érdekeltségi körébe és az édesapja ügyvezetése alatt álló gazdasági társasággal abban, hogy az általa már megszerzett és jövőben megvásárolni kívánt ingatlanokon engedélyezi a bányászati tevékenység végzéséhez szükséges kutatófúrások elvégzését, majd pedig 2000. december 18-án ugyancsak e gazdasági társasággal megkötött megállapodás alapján a felperes a perben vitatott három ingatlan használatát átengedte ingyenesen az édesapja által vezetett gazdasági társaság részére, bányászati célú tevékenység folytatására.

Ezen gazdasági társaság az I.r. alperessel állapodott meg abban 2000. február 14-én, hogy az I.r. alperes a perben vitatott ingatlanokon is kutatást végez, irányítja és lebonyolítja a bányatelek fektetéssel kapcsolatos teendőket és elvégzi a termőföld kivonásának ügyintézését, továbbá megállapodtak abban is, hogy a befektetett tőke ellenértékeként külön szerződés és átruházás alapján a bányászati jogot átengedi az I.r. alperes a vele szerződő gazdasági társaságnak. E két gazdasági társaság között 2000. január 3-án további alvállalkozási szerződés is létrejött, amellyel az I.r. alperes a I. Andezit védőnevű bányatelken nyitandó bányáját művelésre átadta a felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaságnak. Ezen alvállalkozói szerződés azonban 2001. november 5-én az alperesi felmondás folytán megszűnt.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy 2002. január 1-től kezdődően a felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaság a perben vitatott területen bányászati tevékenységet nem folytat, a bányaterületet az I.r. alperes sem hasznosítja, a felperes pedig az I.r. alperesnek, mint a bányaterület jogosítottjának a hozzájárulása hiányában szintén nem tudja hasznosítani a tulajdonát képező ingatlanokat is magában foglaló bányaterületet.

Jelen perben a felperes arra tekintettel terjesztett elő kárigényt az alperessel szemben, hogy mivel a perbeli ingatlanoknak a tulajdonosa a felperes, ugyanakkor e területet érintően is az alperes rendelkezik bányászati jogosultsággal, a felperes az ingatlant használni, illetőleg hasznosítani nem tudja, ebből eredően kára keletkezett. Kártérítési igényét a kiesett használati díj összegében jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ezen felperesi igényt alaposnak találta. Az elsőfokú bíróság álláspontja ugyanis az volt, hogy a becsatolt okiratokból és az előzményi iratokból megállapítható, hogy a felperes azzal a céllal szerezte meg a perbeli ingatlanokat, hogy azok bányatelekké történő átalakítása révén közvetlenül vagy közvetve családi érdekeltsége körébe tartozó gazdasági társaságon keresztül a bányaművelésből

fakadó haszonra tegyen szert. A felperes az édesapja által vezetett gazdasági társasággal az ingatlan használatára vonatkozóan nyilvánvalóan azért kötött ingyenes megállapodást, mivel a cégben a családi kapcsolatai révén a felperes is érdekelt. Nyilvánvalónak tartotta, hogy a felperes nem azért szerezte meg visszterhesen a perbeli ingatlanokat, hogy azokat olyan személyek, vagy gazdasági társaságok - jelen esetben az I.r. alperes - használják ingyenesen akik, vagy amelyek nem tartoznak a felperes érdekeltségi körébe. 2002. január 1-től kezdődően a felperes nem tud élni teljes körűen a tulajdonából fakadó jogosultságokkal, mivel az édesapja által vezetett gazdasági társaság és az I.r. alperes közötti megállapodás az I.r. alperes részéről történő felmondása révén megghiúsult és így megghiúsult az a lehetőség is, hogy a felperes közvetve szedje az ingatlan hasznait.

Megállapította azt is, hogy a bányászati jogosultság átruházásával kapcsolatos megállapodást az I.r. alperes nem hajlandó megkötni a felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társasággal, ugyanakkor a bányászati jogosultságból eredő lehetőségekkel saját maga sem él, a bányászati tevékenységet szünetelteti. E magatartással pedig az I.r. alperes korlátozza a felperes tulajdonosi jogosultságait. Azzal pedig, hogy az I.r. alperes a bányászati tevékenységet szünetelteti, s a bányászati jogosultsága más által történő érvényesítését sem teszi lehetővé, megfosztja a felperest az ingatlanokból folyó hasznok szedésének a lehetőségétől.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az I.r. alperes ezen magatartása rosszhiszeműnek minősül, s mint rosszhiszemű birtokos, köteles megfizetni azoknak a hasznoknak az értékét, amelyeket elfogyasztott vagy beszedni elmulasztott és felel a dologban bekövetkezett mindazokért a károkért amelyek a jogosultnál nem következtek volna be.

A felperes kárának megállapítására pedig szakértőt rendelt ki és a szakértői vélemény alapján állapította meg, hogy a felperes az alperes magatartása miatt 2002. január 1-től kezdődően évi 1.250.000 Ft, azaz havi 104.106 Ft mértékű használati díjtól, mint vagyoni előnytől esik el.

Erre tekintettel marasztalta az elsőfokú bíróság az I.r. alperest, a II.r alperes felelősségét pedig a Gt. 101. § (1) és az új Gt. 108. (1) bekezdésében meghatározott korlátlan mögöttes felelősség alapján állapította meg azzal, hogy az I.r alperest terhelő marasztalási összeg behajthatatlansága esetén a II.r. alperes köteles azt megfizetni. Mindezekre tekintettel rendelkezett a már fentebb írtak szerint.

Az ítélet ellen mind az alperesek, mind pedig a felperes fellebbezéssel élt.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását kérték.

Vitatták a felperes keresetét mind jogalapjában, mind pedig összecszerűségében.

Fellebbezésükben az elsőfokú eljárás során is már előadott azon álláspontjukat ismételték meg - amelyet az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott -, hogy az I.r. alperesi gazdasági társaság a felperes érdekeltségi körében álló gazdasági társasággal áll jogviszonyban, amely jogviszonyban a két gazdasági társaság nem tudott a mai napig megegyezni a bányászati jog átadásáról. Alperesi álláspont azonban az, hogy ez nem az alperes, hanem a felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaság magatartására vezethető vissza. Erre vezethető vissza a köztük kötött szerződés felbontása is.

Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesi gazdasági társaságnak a kutatási joga a perben érintett ingatlanokra már azt megelőzően keletkezett, illetőleg megvolt, mielőtt azon ingatlanok tulajdoni jogát a felperes megszerezte volna. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az alperes, mint a bányászati jog jogosultja, semmiben nem korlátozza a felperes tulajdonosi jogait, illetőleg annak gyakorlását. Éppen a felperes az, aki a bányászati jog gyakorlását korlátozza azzal, hogy az alperesi gazdasági társaságnak nem engedélyezi használni a területét bányászat céljára.

Ugyanakkor nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a felperes, mint az ingatlan tulajdonosa az ingatlan használati jogát az édesapja által vezetett gazdasági társaságnak engedte át, így tehát a perbeli ingatlan használatával az alperes soha nem rendelkezett. Az ingatlan nem került az alperes birtokába, így rosszhiszemű birtokosnak sem tekinthető. Ily módon az alperes az elmaradt hasznokért sem tehető felelőssé. Ha és amennyiben a felperesnek a földingatlan után bármilyen anyagi követelése lenne, az ilyen követelést egyedül és kizárólag a vele szerződésben álló és édesapja által vezetett kft-vel szemben érvényesíthetne. Mivel pedig az alperes a perbeli ingatlanokkal soha nem rendelkezett, azokat nem használta, birtokába sem került, így tehát semmilyen módon nem akadályozta meg a felperest annak használatában, illetőleg rosszhiszemű birtoklása hiánya folytán pedig a felperest esetlegesen ért kárért felelőssé nem tehető. Mindezekre tekintettel kérte a fellebbezésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását.

A felperes fellebbezésében pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését sérelmezte.

Az elsőfokú ítéletnek akként való megváltoztatását kérte, hogy pernyertességére tekintettel az I., II.r. alperest kötelezze a bíróság a felperes javára perköltség megfizetésére. Kifejtett álláspontja az volt, hogy tévesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság a perköltségre való kötelezés körében a felperes által előterjesztett eredeti kereseti kérelmet. A perben kirendelt szakértői vélemény előterjesztését követően a felperes ugyanis úgy nyilatkozott, hogy a szakértői véleményt elfogadja és az abban meghatározott összeg alapulvételével kérte az alpereseket marasztalni. Álláspontja az, hogy ez keresetváltoztatásnak minősül és nem is kellett volna a szakértői véleményben meghatározott összeg feletti részben a felperesi

keresetet elutasítani. A módosított kereset vonatkozásában pedig teljes mértékben pernyertes lett a felperes, így tehát az alperesek kötelesek a felperes javára perköltség megfizetésére.

Az alperesek fellebbezése teljes egészében alapos, míg a felperesi fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, az ahhoz szükséges bizonyítást lefolytatta, a helyesen megállapított tényállásból azonban téves jogi következtetésre jutott, így ítélete sem volt megalapozott.

Az elsőfokú bíróság azt ugyanis helyesen állapította meg, hogy a perben érintett három ingatlan vonatkozásában az I.r. alperesi gazdasági társaság rendelkezik bányászati jogosultsággal.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság a felperes, valamint a felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaság, valamint ezen gazdasági társaság, valamint az alperesi gazdasági társaság között létrejött jogviszonyokat. A perben azonban eldöntendő kérdés nem a két gazdasági társaság közötti jogviszony minősítése, annak teljesítése, vagy annak bármelyik fél részére történő megszegése, avagy meghíúsulása volt és hogy mindezekért bármelyik fél fellelőssé tehető-e, a jelen perben a felperes a perbeli ingatlanoknak, mint tulajdonosa érvényesített igényt az alperesekkel szemben. Előbb a perbeli ingatlanok használatáért használati díjigényt érvényesített, illetőleg a per későbbi szakában kártérítési igényt terjesztett elő, lényegében arra tekintettel, hogy az alperes megakadályozza, hogy a tulajdonában lévő ingatlant használja, hasznosítsa.

Az elsőfokú bíróság azonban tévesen az I.r. alperes és a felperes édesapja érdekeltségi körébe tartozó másik gazdasági társaság közötti jogviszonyt minősítette akkor, amikor azt állapította meg, hogy az I.r. alperes azzal, hogy a két gazdasági társaság közötti megállapodásban rögzített bányászati jogosultságát nem gyakorolja, illetőleg e jogosultságát a felperesre, vagy a felperes érdekeltségi körébe tartozó cégre való átruházással a bányászat más általi folytatását is megakadályozza, rosszhiszemű magatartást tanúsít. Ezen körülményeket ugyanis az elsőfokú bíróság a perben nem vizsgálta, bizonyítást sem folytatott le, hogy a két gazdasági társaság között a megállapodás milyen módon ment teljesedésbe, illetőleg ha valamelyik fél a megállapodásban foglaltakat nem teljesítette, az kinek a terhére róható. Ez az alperessel szerződő gazdasági társaság perben állása nélkül nem is volt tisztázható. Így az elsőfokú bíróság jelen per kapcsán a megállapodásban foglaltakat, illetőleg azok nem teljesülését nem vizsgálhatta. Azt pedig figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a perben vitatott három ingatlan használati jogát a felperes az édesapja által vezetett gazdasági társaság használatába adta ingyenesen, bányászati célú tevékenység folytatására. Így tehát az I.r. alperes a felperes javára e bányászati jog átadására az elsőfokú bíróság által hivatkozott megállapodás alapján nem is volt köteles.

A felperes a keresetét az 1993. évi XCVIII. törvény (továbbiakban Bt.) 37. § (1) és (6) bekezdéseiben foglaltakra, valamint a Ptk. 98.§-ára alapította. E körben hivatkozott arra, hogy az I.r. alperes rendelkezik a perbeli ingatlanon bányászati jogosultsággal és a hivatkozott Bt. szabályok szerint a bányászati tevékenységgel okozott egyéb károk megtérítésére a Ptk. rendelkezései az irányadók. A Ptk. 98. §-a szerint pedig a tulajdonost illeti a birtoklás joga és a birtokvédelem.

A Ptk. 99.§-a szerint pedig a tulajdonos jogosult a dolgot használni és a dologból folyó hasznokat szedni. Minthogy pedig az I.r. alperes a felperesi tulajdont képező ingatlanokon rendelkezik bányászati jogosultsággal, ezért a felperes a tulajdonát képező ingatlant használni, hasznosítani nem tudja, ebből adódóan pedig kára keletkezett. A per további szakában keresetét a felperes a Ptk. 108. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre, illetőleg a Ptk. 171. §-ára is alapította és ezen rendelkezések alapján álláspontja az volt, hogy e jogszabályok alapján a felperest kártalanítás illeti meg.

A Bt. 37. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy bányakárnak minősülnek a bányászati tevékenységgel idegen ingatlanban, az épületben, az ingatlan más alkotó részében és tartozékában okozott, továbbá a vízelvonás folytán keletkező károk, beleértve a károk megelőzésére, csökkentésére és elhárítására fordított kiadásokat is. A bányászati tevékenységgel okozott egyéb károk megtérítésére a Ptk. rendelkezései az irányadók.

A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a bányavállalkozó - aki nem azonos szükségképpen a bányászati jog jogosultjával - köteles a (2) bekezdésben meghatározott bányakárokat a további (3)-(5) bekezdésben foglalt rendelkezések szerint megfizetni.

A perben az nem volt vitatott, hogy a perbeli ingatlanon az I.r. alperes rendelkezik bányászati jogosultsággal.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság is tényként megállapította - amely ugyancsak nem volt a peres felek között vitatott -, hogy a perbeli ingatlanon bányászati tevékenységet nem a II.r. alperes végzett, hanem az I.r. alperessel kötött megállapodás alapján a felperes érdekeltségébe tartozó és az édesapja által vezetett gazdasági társaság, vagyis az volt a bányavállalkozó. Ha a bányászati tevékenységgel a most hivatkozott jogszabály (2) bekezdésében meghatározott bányakárok keletkeznek, úgy azért nem a bányászati jog jogosultja, hanem a bányászati tevékenységet végző bányavállalkozó felelős. Azt ugyanis maga a felperes sem állította, hogy az I.r. alperesi gazdasági társaság végzett volna a perbeli ingatlanon bányászati tevékenységet.

A felperes által helyesen felhívott Ptk. 98. § és 99. § valóban akként rendelkezik, hogy a tulajdonost illeti a birtoklás joga és birtokvédelem. Továbbá a tulajdonos jogosult a dolgot használni és a dologból folyó hasznokat szedni, viseli a dologgal

járó terheket és a dologban beállott azt a kárt, melynek megtérítésére senkit nem lehet kötelezni.

E jogszabályhely alapján tehát a tulajdonos rendelkezik az ingatlannal, megilleti őt a birtoklás joga, a birtokvédelem, illetőleg a használat, hasznosítás joga. E joga alapján állapodott meg a felperes az édesapja által vezetett gazdasági társasággal abban, hogy a perben vitatott három ingatlan használati jogát átengedi, bányászati célú tevékenység folytatására. Ebből következik, hogy az I.r. alperest ilyen használati jog nem illeti meg. Önmagában ugyanis a bányászati jogosultság nem jelenti a perbeli ingatlan használatát is.

Ez van összhangban az alperes által is felhívott Bt. 26/A. § (4) bekezdésében foglaltakkal, mely szerint a bányatelek megállapítása és az ingatlan-nyilvántartásba történt bejegyzése nem változtatja meg a bányatelekkel lefedett felszíni ingatlanok tulajdonjogát, rendeltetését és használatát. Tehát függetlenül attól, hogy az I.r. alperes rendelkezik a perbeli ingatlanokon bányászati jogosultsággal, ez nem érinti a felperes tulajdonában álló ingatlan használatát, hasznosítását. Azt elsőfokú bíróság is tényként megállapította -, hogy a felperes 1999. december 30-án, illetőleg 2000. december 18-án az édesapja által vezetett Kft-vel állapodott meg abban, hogy az ingatlanokat ezen gazdasági társaság használatába adja, bányászati célú tevékenység folytatására. Ha pedig ez így van, az alperes a perbeli ingatlanokat nem birtokolta, nem is használja és nem is hasznosítja, így az ő magatartása folytán a felperes az ingatlan hasznosításától, használatától nem esett el.

A fentebb kifejtettek szerint az ingatlan hasznosítása, használata mint bányavállalkozót a felperes édesapja által vezetett Kft-t illette meg, a felperessel kötött megállapodás alapján, így ha és amennyiben ebből adódóan a felperesnek kára keletkezett, azt csak ezzel a Kft-vel szemben érvényesítheti.

A fentebb kifejtettek okán téves volt a felperesnek a Ptk. 108. §-ára, illetőleg a Ptk. 171.§-ára történő hivatkozása is. Az általa hivatkozott jogszabályhely ugyanis arról rendelkezik, hogy ha a felperes tulajdonában álló ingatlant külön jogszabályban feljogosított szervek szakfeladataik ellátásához szükséges mértékben időlegesen használják, vagy arra használati jogot szereznek, illetőleg tulajdonjogát egyébként korlátozzák, ebben az esetben a felperest, mint az ingatlan tulajdonosát az akadályoztatást (korlátozást) mértékének megfelelő kártalanítás illeti meg. A Ptk. 171. § (1) bekezdése rendelkezik a külön jogszabályban feljogosított szervek javára - államigazgatási szerv határozatával - szolgálat, vagy más használati jog alapításáról, illetőleg arról, hogy emiatt kártalanítás jár.

A most hivatkozott jogszabályi rendelkezések a perbeli esetben nem alkalmazhatók.

A felperes által hivatkozott jogszabály is az idézettek szerint az erre külön jogszabályban feljogosított szervek ingatlanhasználatára, illetőleg használati joga miatti kártalanításról rendelkezik, illetőleg használati jog, vagy szolgálat alapítása esetéről.

A perbeli esetben ilyen külön jogszabályban feljogosított szerv ideiglenes ingatlanhasználata, használati joga nem állapítható meg, illetőleg a perbeli ingatlanra sem használati jog, sem szolgálat alapítása nem történt. Tehát a felperes e jogszabályhely alapján kártalanítási igényt nem érvényesíthet az alperesekkel szemben. Az a körülmény ugyanis, hogy a perbeli ingatlanra az alperes bányászati jogosultsággal rendelkezik, önmagában nem jelenti azt, hogy az alperest megilletné az ingatlannak akár csak időleges használati joga is. Az ingatlan használata, hasznosítása, birtoklása, illetőleg az azzal való rendelkezési jog továbbra is a tulajdonost illeti meg, mint ahogy azt fentebb a jelenleg hatályos Bt. 26/A. § (4) bekezdése ki is mondja. Ugyanígy rendelkezett a perbeli időben hatályos Bt. 26. § (5) bekezdése is. Ebből pedig az következik, hogy a bányászati jog jogosultja az I.r. alperes a perbeli ingatlan használatára csak a tulajdonossal kötött megállapodás alapján lett volna jogosult, ilyen megállapodás megkötésére azonban nem került sor.

Az nem volt vitatott a perben, hogy a felperes az alperessel, mint a bányászati jog jogosultjával bányaművelés érdekében az ingatlan használatára megállapodást nem kötött.

Így tehát az alperes önmagában azért, hogy a bányászati jog jogosultja volt, az ingatlant nem használhatta és ez nem jelentette azt, hogy a felperes azt más módon - a fentebb írtak szerint - ne hasznosíthatta volna. Így rendelkezik egyébként erről a periratok között elfekvő - és a felperes által csatolt - a Bányakapitányság által kiadott bányatelek kialakításáról szóló határozata is, amelynek 4.6 pontja a fentebb már többször hivatkozott bányászati törvény idézett rendelkezésével összhangban rendelkezik arról, hogy a bányatelek megállapítása és az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése nem változtatja meg a bányatelekkel fedett felszíni ingatlan tulajdonjogát, rendeltetését és használatát. A további rendelkezése azonban úgy szól, hogy a bányatelek megállapítás nem minősül a terület igénybevétel megkezdésének, jelen határozat a bányatelekkel fedett ingatlanok felett a bányavállalkozó számára rendelkezési jogot nem biztosít, kivéve a bányavállalkozó tulajdonát képező ingatlant és nem mentesít a bányászati tevékenység végzéséhez szükséges egyéb hatósági engedélyek megszerzésének kötelezettsége alól.

Mindezekre tekintettel tehát pusztán azon ok alapján, hogy az alperes rendelkezik a felperes tulajdonában lévő bányatelteken bányászati jogosultsággal, nem alapozza meg a felperes kártérítési igényét és ezért a másodfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Minthogy pedig a felperes a fentebb írtak szerint teljes egészében pervesztes lett, ezért a felperes köteles az alpereseknek a perrel kapcsolatos elsőfokú és fellebbezési eljárási költségét megfizetni, ezért a másodfokú bíróság ítéletében a felperest elsőfokú és fellebbezési eljárási költség fejében 2.093.750 Ft megfizetésére kötelezte I., II.r. alperesek javára, egymás közt egyenlő arányban. E körben pedig a másodfokú bíróság a felperes eredeti kereseti kérelmében megjelölt

pertárgy értékére volt figyelemmel, amelyben a felperes havi 6.000.000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Egy éves használati díj alapulvételével a pertárgy értéke 72.000.000 Ft, a Pp. 24. § (2) bekezdés a) pontja szerint erre valamint a perrel kapcsolatos jogi képviselői munka kifejtésére tekintettel rendelkezett a másodfokú bíróság a már fentebb írtak szerint és kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a módosított 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra figyelemmel a felperest, az alperesek javára perköltség megfizetésére.

A felperes kellő alap nélkül hivatkozott arra, hogy a szakértői vélemény beszerzését követően, a szakvéleményben megállapított összegre tartotta fenn keresetét, s ezen keresete pedig az elsőfokú bíróság döntése szerint teljes egészében alapos volt, tehát pernyertes lett.

A pertárgy értékének meghatározásánál ugyanis a perben érvényesített legmagasabb értéket kell alapul venni, a későbbi változtatások a perköltség megállapításánál figyelmen kívül maradnak.

Budapest, 2007. október 10.

. Kovács László sk.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

dr. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő